

LA GALERIA

71

Els films de Claude Chabrol, a Barcelona

Bea Cabezas

L'Institut Francès programa una àmplia retrospectiva de la seua obra.

OPINIO

11

El PSPV, en les pàgines...

Francesc Bayarri

13

Estepé respon

Fabià Estapé / Toni Canis

Dels Beatles a Villalonga

Albert Closas

15

La diada

Pau Viciano

16

Apunts del natural

Martí Domínguez

17

El País Valencià, la perifèria...

Vicenta Tasa / Rosa Mari Roig

18

Lockerbie

Xavier Vinader

El túnel bielorús

Llibert Ferri

A la pau per la llibertat (i III)

Ramon Barnils

19

Febles de caràcter

Isabel-Clara Simó

Que dur és no estar...

Salvador Cot

82

El braç armat

Joan Francesc Mira

Desfilant

El nou ministre espanyol de Defensa, Federico Trillo, que la setmana passada descriu com "un paracaigudista oriünd de Cartagena aterrat a les llistes electorals d'Alacant", ha hagut de començar la seua gestió al front del ministeri dedicant hores i més hores de la seua jornada laboral a organitzar la desfilada militar del 27 de maig a Barcelona. Decidir els diferents detalls de la desfilada i fer les oportunes gestions diplomàtiques amb les institucions catalanes i les ONG ha estat tan complicat com era de preveure. Segurament, a Trillo no li deuen quedar ganes d'organitzar més dies de les forces armades a Barcelona.

La improvisació i la permanent rebaixa de plantejaments al voltant de la desfilada són un bon senyal: el govern del Partit Popular s'adona que la majoria absoluta no és un xec en blanc per fer el que li sembla. Això sol ja és un resultat positiu de tot l'afer, encara que estem convençuts que era innecessari portar la marxa militar a Barcelona per arribar a aquesta conclusió. A les portes del segle XXI, el debat sobre el paper dels exèrcits no sembla gaire compatible

amb les demostracions de força i patriòtiques al vell estil. Quina diferència hi ha entre la desfilada del dia 27 i els antics "desfiles de la victoria"? Que l'armament és més modern? Que hi ha més soldats professionals? Que no es fa al centre de la ciutat? Que els avions dibuixaran al cel una senyera? No hi ha diferència: és el mateix model d'abans, el de l'exèrcit d'abans, amb uns quants retocs cosmètics perquè a l'any 2000 no faça mal d'ulls.

Si l'exèrcit que vol lluir el govern espanyol és el de les missions humanitàries de pau —que tampoc estan exemptes de polèmica—, no calen desfilades com la del dia 27, que molta gent interpreta com a demostracions de força i d'afirmació espanyolista en territori hostil. Siga quina siga l'evolució futura dels exèrcits democràtics, si és que n'hi ha d'haver, els militars no són ni seran diferents dels altres funcionaris. Són, seran, treballadors al servei de la societat, de la pau i de la democràcia, com els mestres, els metges o els policies, i el millor que poden fer els caps de setmana és descansar, per poder estar en forma dilluns, i deixar les desfilades per als llibres d'història. ■

L'enveja dels kilowatts

Les grans companyies elèctriques volen repartir-se el mercat del gas natural, com han fet amb el mercat elèctric. És a dir, ni en els temps de la lliure competència són capaces d'abandonar les pràctiques de càrtel. Gas Natural, el gran monopoli del sector gasista, diu que les elèctriques poden participar i competir en el mercat del gas si volen, però que no tenen cap dret especial sobre un mercat que fins fa poc han ignorat.

Als anys 70, les elèctriques i els seus propietaris, la gran banca, van apostar per les nuclears, que al final

van resultar ruïnoses per als usuaris i per a les companyies. Només els fabricants de centrals i la gran banca —que va finançar aquelles genials inversions— van fer-hi negoci. Mentrestant, Catalana de Gas (ara Gas Natural) apostava pel gas en solitari.

I ara que el gas augmenta cada dia la seua quota en el mercat energètic, aquells que van espifiar-la cobegen l'èxit dels qui van avançar-se al futur i reclamen el dret de cuixa sobre el "seu" mercat. Amb la complicitat del govern espanyol. Això sí: als consumidors, que els bomben. ■